

Marly Pierre-Louis, Tracian Meikle, en Tobi Balogun

The Wild

2021

boekwinkel

The Wild is een serie pop-up boekwinkels en kunstervaringen geïnspireerd door de traditie en geschiedenis van zwarte voortvluchtigen, marrons, vluchtelingen en bannelingen. The Wild is een ontmoetingsplaats voor zwarte saamhorigheid die ernaar streeft een intieme en bevrijde ruimte voor zwarte mensen te creëren door middel van de curatie van boeken en evenementen.

De community-ervaring biedt lezers, die geïnteresseerd zijn in een diepgaand engagement met boeken en de ideeën erin, een ruimte om met boeken en elkaar te zitten. The Wild wil een andere ruimte zijn waar kunst dient als wegwijzer naar bevrijding. De boeken en kunst in deze ruimte zijn verslagen, vertolkingen, annotaties, berichten van/over deze wilde ruimte en de zowel echte als ingebeelde personages die deze ruimte bewonen.

The Wild stelt dat gesprekken die pretenderen polariteiten te overbruggen vaak functioneren als manieren om Blackness tot zwijgen te brengen, in dienst van de netheid, rust en orde van Whiteness. The Wild bestaat buiten polariteit en gebaren van solidariteit. We claimen ons recht op ondoorzichtigheid. Deze versie van The Wild bootst de intimiteit na van de huiskamer van een Afrikaanse tante – een symbolische ruimte van zwarte familie, intimiteit en gemeenschap.

The Wild manifesteert zich ook als een hotspot bibliotheek die overal in de tentoonstellingsruimte aanwezig is.

Marly Pierre-Louis is een schrijver, strateeg en gemeenschapsverbouwer die oorspronkelijk uit Brooklyn komt. Marly's werk is erop gericht intentionele ruimte te creëren voor zwarte gedachten, verbeelding en saamhorigheid. Ze is medeoprichter van het Netherlands Black Women collective – een collectief en diaspora van zwarte vrouwen die hun dromen najagen in Europa en is mederedacteur en strateeg voor Versal, een uitgeverij in Amsterdam die zijn community centraal stelt. Ze is een eerste generatie Haitiaans-Amerikaanse, een moeder, een grote zus en een door en door Stier.

Tracian Meikle is een liefhebber en facilitator van fantasierijke gemeenschapsvorming, die de transformerende energie van zwarte saamhorigheid en creativiteit wil vieren en versterken. Afkomstig uit Jamaica woont ze al meer dan zeven jaar in Amsterdam. Ze is onderzoeker en beoefenaar in de kunsten en is momenteel mede-coördinator van het Unsettling Program, een programma voor radicale inclusiviteit aan kunstinstellingen Rietveld Academie en Sandberg Instituut.

Tobi Balogun is een ontwerper en kunstenaar die voornamelijk werkt met new-media en video-installaties. In zijn werk reflecteert hij op een breed scala aan onderwerpen, van hedendaagse Afrikaanse identiteit tot culturele en sociale invloeden van opkomende technologieën. Hij is geboren in Nigeria, woont in Canada en woont momenteel in Amsterdam. Hij haalt zijn inspiratie uit zijn persoonlijke migratie-ervaringen op deze plekken.

Hilda Moucharrafiéh and Dina Mohamed

Tracing Erased Memories

2018 - 2021 multimedia guided walk

Tracing Erased Memories is een site-specific multimedia wandeling die Amsterdam en Caïro met elkaar wil verbinden via hun herinneringen aan verzet tegen staatsgeweld. Tijdens de wandeling ervaren deelnemers het veranderende beeld van zowel Amsterdam als Cairo in relatie tot recente sociaalpolitieke keerpunten. De wandeling is opgebouwd uit getuigenissen van mensen die direct betrokken waren bij de Egyptische revolutie van 2011 en de studenten- en krakersprotesten van 2015 in Amsterdam. Deze periode vormt een omslagmoment in het politieke klimaat van beide steden, toen golven van verzet opkwamen tegen bezuinigingsmaatregelen en autoritaire regimes. Via een gehoreografeerd stappenplan lopen bezoekers door het centrum van Amsterdam met een koptelefoon en een tablet. Terwijl ze Amsterdam voor zich zien, ontvouwt zich de weg van Caïro. Het geluid van toeterende auto's in Caïro wordt afgewisseld met fietsgeluiden; een gebouw in Amsterdam begint op te lossen in een afgebrand hoofdkwartier van een politieke partij in Caïro. Deze ervaring van vermenging en verstrengeling van realiteiten is een echo van die van Moucharrafiéh en Mohamed toen ze voor het eerst naar Amsterdam verhuisden en probeerden deze schijnbaar onbezorgde stad te begrijpen. Door lopende gesprekken met de gidsen, die hun eigen verhalen en perspectieven inbrengen, verbinden al deze verschillende lagen zich tot een collectieve stem van verzet.

Deze interactieve performance heeft de vorm van een begeleide wandeling voor één of twee personen per keer en vindt plaats tijdens tijdsloten waar bezoekers zich voor kunnen inschrijven.

Hilda Moucharrafiéh (The NarrativeCollective) is een multimedia kunstenaar gevestigd in Amsterdam. In haar artistieke onderzoekspraktijk onderzoekt ze onze hedendaagse sociale conditie door de lens van de politieke geschiedenis, met een bijzondere focus op economische en politieke invloeden in de vormgeving van de publieke ruimte. In haar recente autonome en collaboratieve projecten heeft ze gewerkt aan kwesties van gentrificatie en uitsluiting van dissidente stemmen uit de publieke sfeer, kapitalistische winning van natuurlijke hulpbronnen in de South Globe, en de impact van zelflerende algoritmen gebruikt door levensverzekeringsmaatschappijen op het beoordelen van de waarde van het leven in een neoliberale markteconomie. Haar werk neemt vaak de vorm aan van intieme discursieve opstellingen en interactieve installaties, zowel in de openbare ruimte als in onconventionele ruimtes.

Dina A. Mohamed is een kunstenaar en houdt zich bezig met sociale vraagstukken met een interdisciplinaire achtergrond die werkt via de verschillende media van video, performance en schrijven. Haar onderzoek en artistieke praktijk houden zich bezig met het begrijpen van de politieke moedeloosheid die veroorzaakt wordt door de complexe verstrengeling van structuren van economie, politiek en informatietechnologie. Ze houdt zich bezig met de vraag hoe individuen en groepen weer politieke zeggenschap kunnen krijgen onder de deterministische logica van technologie en de overvloed aan informatie. Belangrijker nog, hoe kan die informatie worden omgezet in kennis?

Fabulous Future

scenografie en tentoonstellingsontwerp

Fabulous Future is een collectief en een langdurig project. Door middel van procesgerichte onderzoeken en producties, verkennen, bevragen en geven ze ruimte aan alternatieve methoden van geëngageerd collectief werk en samenwerkingsverbanden. De waarde wordt niet alleen toegekend aan het eindresultaat, maar eerder aan hetgeen wordt geleerd tijdens het proces, waarbij zorg en vriendschap een belangrijke rol spelen in hun collectiviteit.

Dergelijke verkenning wordt ondersteund door hun interdisciplinaire basis die verder reikt dan hun opleiding. Zo erkennen zij het belang en het potentieel van elke individuele praktijk, perspectief en ervaring binnen het collectieve kader. Samengekomen in een interieurarchitectuurprogramma, delen zij allen een praktijk van het maken van ruimte, maar zij verschillen in hun brede scala van achtergronden, mogelijkheden en interesses.

Hun ervaring en opleiding omvat: beeldende kunst, design, architectuur, scenografie, koken, houtbewerking, schrijven, tuinieren, geluid, video, performance, etc. Zij geloven dat hun verschillende benaderingen die voortkomen uit deze interdisciplinariteit van vitaal belang zijn voor hun collectieve praktijk en dagen zowel sociale als ruimtelijke verhoudingen uit.

Marly Pierre-Louis, Tracian Meikle, en Tobi Balogun

The Wild

2021

boekwinkel

The Wild is een serie pop-up boekwinkels en kunstervaringen geïnspireerd door de traditie en geschiedenis van zwarte voortvluchtigen, marrons, vluchtelingen en bannelingen. The Wild is een ontmoetingsplaats voor zwarte saamhorigheid die ernaar streeft een intieme en bevrijde ruimte voor zwarte mensen te creëren door middel van de curatie van boeken en evenementen.

De community-ervaring biedt lezers, die geïnteresseerd zijn in een diepgaand engagement met boeken en de ideeën erin, een ruimte om met boeken en elkaar te zitten. The Wild wil een andere ruimte zijn waar kunst dient als wegwijzer naar bevrijding. De boeken en kunst in deze ruimte zijn verslagen, vertolkingen, annotaties, berichten van/over deze wilde ruimte en de zowel echte als ingebeelde personages die deze ruimte bewonen.

The Wild stelt dat gesprekken die pretenderen polariteiten te overbruggen vaak functioneren als manieren om Blackness tot zwijgen te brengen, in dienst van de netheid, rust en orde van Whiteness. The Wild bestaat buiten polariteit en gebaren van solidariteit. We claimen ons recht op ondoorzichtigheid. Deze versie van The Wild bootst de intimiteit na van de huiskamer van een Afrikaanse tante – een symbolische ruimte van zwarte familie, intimiteit en gemeenschap.

The Wild manifesteert zich ook als een hotspot bibliotheek die overal in de tentoonstellingsruimte aanwezig is.

Marly Pierre-Louis is een schrijver, strateeg en gemeenschapsverbouwer die oorspronkelijk uit Brooklyn komt. Marly's werk is erop gericht intentionele ruimte te creëren voor zwarte gedachten, verbeelding en saamhorigheid. Ze is medeoprichter van het Netherlands Black Women collective – een collectief en diaspora van zwarte vrouwen die hun dromen najagen in Europa en is mederedacteur en strateeg voor Versal, een uitgeverij in Amsterdam die zijn community centraal stelt. Ze is een eerste generatie Haitiaans-Amerikaanse, een moeder, een grote zus en een door en door Stier.

Tracian Meikle is een liefhebber en facilitator van fantasierijke gemeenschapsvorming, die de transformerende energie van zwarte saamhorigheid en creativiteit wil vieren en versterken. Afkomstig uit Jamaica woont ze al meer dan zeven jaar in Amsterdam. Ze is onderzoeker en beoefenaar in de kunsten en is momenteel mede-coördinator van het Unsettling Program, een programma voor radicale inclusiviteit aan kunstinstellingen Rietveld Academie en Sandberg Instituut.

Tobi Balogun is een ontwerper en kunstenaar die voornamelijk werkt met new-media en video-installaties. In zijn werk reflecteert hij op een breed scala aan onderwerpen, van hedendaagse Afrikaanse identiteit tot culturele en sociale invloeden van opkomende technologieën. Hij is geboren in Nigeria, woont in Canada en woont momenteel in Amsterdam. Hij haalt zijn inspiratie uit zijn persoonlijke migratie-ervaringen op deze plekken.

Salim Bayri is een kunstenaar geboren en getogen in Casablanca en gevestigd in Amsterdam.

Salim Bayri

Sad Ali / Take Me Home Tonight

2021

site-specific intervention

Sad Ali, een afkorting van 'Sad Alien', is een cartoonachtig personage met een doorschijnend lichaam zonder ingewanden. Hij onderzoekt maar is geen deelnemer, zij is een 'buitenstaander' zonder een duidelijk gevoel van thuis. Zwevend tussen verschillende taferelen, de wereld observerend als een lui computervirus, krijgt hij een fluiditeit die niet kan worden vastgepind. Sad Ali is Bayri's alter ego waarmee hij graag omgaat. Hij verschijnt in fragmenten op sociale media, schetsen en verlaten hoekjes van de online wereld. Om Sad Ali's ongreepbare aanwezigheid te behouden, zal ze in de vorm van zeep overal in de tentoonstellingsruimte en de faciliteiten opduiken, mogelijk eindigt ze onder je vuile nagels.

Veronika Babayan

●
Sour Counterfeits
2020
site-specific installatie

●●
Dear Mother: Fluid Mechanism of Belonging
2020
publicatie

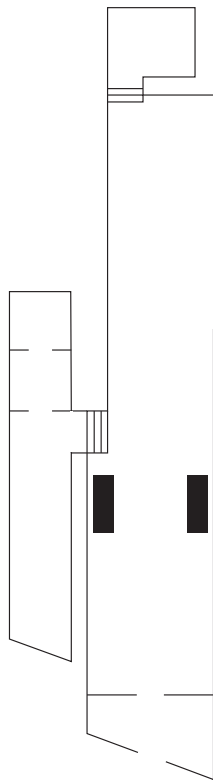
Sour Counterfeits is een mobiel vervalsingslab, waar documenten van fruitleer worden gemaakt. Uitgaande van de Armeense traditie van het maken van fruitleer als geheugensteun voor cultureel behoud, gaat Sour Counterfeits uit van een groter collectief geheugen, en dient het als een medium waarmee ontaarde getuigenissen van trans-generatienele trauma's circuleren voorbij grondgebied, taal en burgerschap. De handeling van het maken van de nieuwe stukken fruitleer zal een performatieve interventie in de ruimte zijn. ●

Deze meta-autobiografische memoires in de vorm van een paspoort zijn een intern onderzoek naar het concept van collectief trauma en moederschap. De vragen die aan bod komen zijn: Hoe kunnen we toekomstige generaties toestaan om de transnationale identiteit te vrijpleiten van slachtofferschap en een nieuw, vloeibaar samen-horigheidsmechanisme te creëren? Wat zijn de alternatieve kaders van collectief geheugenbehoud onder diasporale gemeenschappen die losgekoppeld zijn van een genationaliseerde historische identiteit? En hoe beïnvloedt moederlijke zorg als geheugensteun de identi-teitsvorming van een kind? Het project benadrukt hoe moederlijke zorg en het vertellen van verhalen de transnationale identiteitsvorming van een kind beïnvloedt en draait rond een fictieve transgeneratienele uit-wisseling tussen moeder en kind. ● ●

Veronika Babayan is kunstenaar, schrijver en pedagoog, die geïnteresseerd is in pedagogieën en praktijken die de voortdurende productie van een nationale identiteit beïnvloeden. Babayan werkt met collectieve herinneringen die alternatieve verhalen bieden voor die onderdeel zijn van de mainstream geschiedenis. Door gebruik te maken van traditionele vrouwenpraktijken en deze te bezielen, benadrukt ze de rol van feminisme in het ondermijnen van de hegemoniale autoriteit in het patriottische geheugen. Babayan zoekt naar manieren waarop antagonistische geschiedenissen, zoals de Armeens-Turkse, met elkaar in transnationaal verband interageren door bestaande culturele elementen, tekens en symbolen te lenen om nieuwe ruimtes te creëren voor inter-territoriale saamhorigheid.

In zijn praktijk werkt Karam Natour als een sjamaan, waarbij hij zijn kunst gebruikt als een instrument voor spirituele communicatie. Sinds 2014 'co-creëert' Natour met verschillende entiteiten die hij via zijn fysieke lichaam kanaliseert. Door middel van mystiek, spiritualiteit en surrealisme, onderzoeken zijn projecten op kritische wijze de culturele en taalkundige veelheden waarin hij is opgegroeid.

Karam Natour

Sun, Neptune (Sage Series)

2018-2019

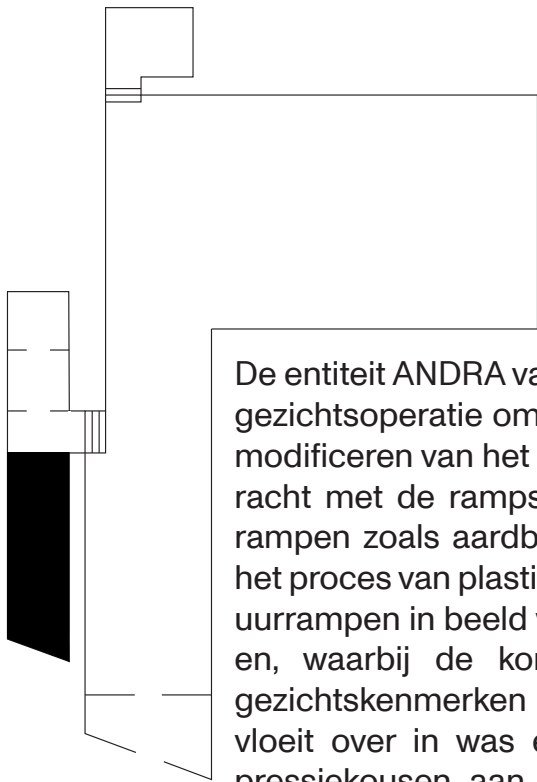
digitale tekening op plexiglas

Zon en Neptunus zijn twee van de zes digitale tekeningen uit de Sage serie van Karam Natour. Sage is een entiteit in de vorm van een muze die, volgens de klassieke filosofie, symbool staat voor vreedzame en wijze energie. Natour en Sage ontmoetten elkaar al in 2017 en sindsdien zijn ze 'co-creators'. Samen met een andere entiteit genaamd Jester, vormen ze een collectief bewustzijn. Ze ontmoeten elkaar, creëren en communiceren in de innerlijke wereld door middel van geïmagineerde woorden, mentale verbeeldingen en esoterische klanken.

De doorlopende Sage-serie wordt gedreven door astrologie en hemelse sferen, aangezien elke tekening een andere planeet simuleert. Ze bestaan uit verschillende symbolen en hiërogliefen geïnspireerd op de oude Egyptische en Griekse mythologieën. De tekening van de zon markeert de bron van het licht en het ontstaan van de taal. De Arabische letters K -ك, R -ر, en M -م zijn een deconstructie van het woord Karam كَرَم, de persoonlijke naam van de kunstenaar, terwijl de leeuw zijn sterrenbeeld voorstelt. De zonnegodfiguur in het midden van de tekening wordt beschermd door zowel het Oog van Ra als een gouden Scarabee amulet in de vorm van een mestkever.

Neptunus, daarentegen, is in de Romeinse religie de god van het water en de zee, een equivalent van de Griekse Poseidon. In vroegere afbeeldingen wordt hij over de zee getrokken in een strijdswagen met paarden. In dit werk wordt hij afgebeeld terwijl hij een adelaar bestijgt, die in de mythologie vaak wordt toegeschreven aan de goden van de hemel, zoals Zeus. De rest van de symbolen en het Arabische schrift stellen een hemelkaart van Neptunus voor, in relatie tot meerdere sferen van het leven, waaronder goed en kwaad, vrijheid en tijd.

In tegenstelling tot andere werken van Natour onderscheidt de Sage-serie zich visueel door zijn veelkleurigheid en universele benadering, en het afstappen van het lichaam als centraal gegeven. De tekeningen fungeren als een sterrenkaart en archeologisch verslag die niet alleen verhalen uit het verleden vertelt, maar ook kan worden beschouwd als een hedendaagse reïncarnatie van oude mythologieën.

PHILTH HAUS

ANDRA: Recovery

2021

installatie, UV-glasportret, 2-kanaals video

De entiteit ANDRA van het collectief PHILTH HAUS onderging een gezichtsoperatie om hun skelet te verbeteren. Dit proces van het modificeren van het bot in hun gezicht wordt hier in contrast gebracht met de rampspoed veroorzaakt door tektonische natuurrampen zoals aardbevingen en tsunami's. Morele verhalen over het proces van plastische chirurgie en over de manier waarop natuurrampen in beeld worden gebracht worden met elkaar verweven, waarbij de korst van de aarde wordt vergeleken met gezichtskenmerken als het wenkbrauwbeen en de neus. Beton vloeit over in was en bot, koevoeten trekken medische compressiekousen aan die besmeurd zijn met uitscheidingen, en glazen portretten tonen intra-operatieve foto's van het teruggetrokken voorhoofd. Televisies tonen filmische beelden van het herstel van natuurrampen. ANDRA: Genezing legt een onmogelijke gelofte af: Ik beloof dat ik beter zal worden.

De installatie is het laatste werk in de doorlopende performance ANDRA'S ANGEL FEMINIZATION FUNDRAISER van het collectief.

PHILTH HAUS is een collectief van 6 trans-entiteiten die door hun oprichter, ANDRA, naar voren komen. Het is een materiële activering van het immateriële, een proces van transsubstantiatie. Elke entiteit begeleidt ANDRA om installaties, performances en geluid te produceren die tijdelijke belichamingen zijn van één of, minder vaak, meerdere entiteiten. Het is dus heiligheid verlenen aan materialen, voorwerpen en systemen die in staat zijn om intelligenties en energieën te bevatten. Recente materialen zijn onder meer oestrogene algen, tektonische omvormers, AI-programma's, persoonlijk bloed en geluid. Gezien het feit dat dit een proces is van verfijning van belichaming, is elke entiteit geworteld in een essentiële trans-ervaring.

Deze gedecentraliseerde reeks ego's weigert de titel van personae of personages, omdat elke iteratie van een entiteit voor ANDRA een proces van ontdekking is, niet een van alwetendheid. De opgravingservaring van PHILTH HAUS is het wezenlijke doel van elk entiteit-gebonden project.

Dit trans-proces is onder anderen bedoeld om verhalen over lichaamsvergroting te bevorderen voor radicale zelf-individuatie in tegenstelling tot beperkende homogenisering. Gezien de snelle vooruitgang van technologieën die ontelbare manieren van belichaming mogelijk maken, is het essentieel dat we naar dit ethos van trans-zijn kijken om een explosief fascistisch eugenetisch alternatief te vermijden. Het ego zien als een collectief van immateriële energieën die sturen en vormen is bedoeld om alternatieven te ontmantelen. Het is een defensieve dekmantel die steunt op het gebrek aan interne zelfkennis en een gecodeerde versluiting.

Philipp Gufler

● Lana Kaiser
2020
video-installatie, 13', HD, kleur, geluid

●● Quilt #37 (Elisarion)
2020
zeefdruk op stof en PVC

In 2002 werd Lana Kaiser bekend in het eerste seizoen van de Duitse versie van de Idols televisiefranchise. Ze werd geboren in 1985 en ging door het leven onder haar geboortenaam Daniel Küblböck. Op slechts 17-jarige leeftijd verdeelde ze het publiek met haar androgyn uiterlijk en openlijke bisexualiteit. Op 9 september 2018 verdween Lana van een cruiseschip op weg naar Noord-Amerika. De meeste media en het merendeel van het publiek overwogen niet om haar bij haar gekozen naam, Lana Kaiser, te noemen. Deze korte film is een persoonlijk portret van de zangeres en entertainer. ●

Sinds 2013 werkt Philipp Gufler aan de serie "Quilt"- een hommage aan mensen, sociale ruimtes en gemeenschappen. In deze textielsculpturen begon Gufler met het op elkaar leggen van verschillende stoffen om een overleden persoon of een plek uit te beelden. Elke laag textiel van de quilt vertegenwoordigt een andere laag van geschiedenis of identiteit. Door zijn stofkeuzes zoekt hij naar een sensibiliteit die het karakter van het onderwerp kan omzetten in materialiteit. Quilt #37 is opgedragen aan de kunstenaar, bloemlezer en dichter Elisarion, geboren als Elisar von Kupffer (1872-1942). In de jaren twintig van de vorige eeuw bouwde hij zijn villa in Minusio, bij het Lago Maggiore in Zwitserland, om tot een weelderige kunstverzameling, het Sanctuarium Artis Elisarion, en stichtte hij de nieuwe religie: de Klarist Elisarion Community. Voor zijn villa in Minusio schilderde hij het panoramische schilderij "Klarwelt der Seligen". ● ●

Philipp Gufler is een kunstenaar die werkt met performance, tekst, video-installatie, kunstenaarsboeken en zeefdrukken. In zijn onderzoek naar seksuele politiek, genderidentiteit en sociabiliteit, praat hij met hedendaagse getuigen en kijkt hij naar onverwachte bronnen. Gufler is gevestigd in Amsterdam.

Veronika Babayan

●
Sour Counterfeits
2020
site-specific installatie

●●
Dear Mother: Fluid Mechanism of Belonging
2020
publicatie

Sour Counterfeits is een mobiel vervalsingslab, waar documenten van fruitler worden gemaakt. Uitgaande van de Armeense traditie van het maken van fruitler als geheugensteun voor cultureel behoud, gaat Sour Counterfeits uit van een groter collectief geheugen, en dient het als een medium waarmee ontaarde getuigenissen van trans-generatienele trauma's circuleren voorbij grondgebied, taal en burgerschap. De handeling van het maken van de nieuwe stukken fruitler zal een performatieve interventie in de ruimte zijn. ●

Deze meta-autobiografische memoires in de vorm van een paspoort zijn een intern onderzoek naar het concept van collectief trauma en moederschap. De vragen die aan bod komen zijn: Hoe kunnen we toekomstige generaties toestaan om de transnationale identiteit te vrijpleiten van slachtofferschap en een nieuw, vloeibaar samen-horigheidsmechanisme te creëren? Wat zijn de alternatieve kaders van collectief geheugenbehoud onder diasporale gemeenschappen die losgekoppeld zijn van een genationaliseerde historische identiteit? En hoe beïnvloedt moederlijke zorg als geheugensteun de identi-teitsvorming van een kind? Het project benadrukt hoe moederlijke zorg en het vertellen van verhalen de transnationale identiteitsvorming van een kind beïnvloedt en draait rond een fictieve transgeneratienele uit-wisseling tussen moeder en kind. ● ●

Veronika Babayan is kunstenaar, schrijver en pedagoog, die geïnteresseerd is in pedagogieën en praktijken die de voortdurende productie van een nationale identiteit beïnvloeden. Babayan werkt met collectieve herinneringen die alternatieve verhalen bieden voor die onderdeel zijn van de mainstream geschiedenis. Door gebruik te maken van traditionele vrouwenpraktijken en deze te bezielen, benadrukt ze de rol van feminisme in het ondermijnen van de hegemoniale autoriteit in het patriottische geheugen. Babayan zoekt naar manieren waarop antagonistische geschiedenissen, zoals de Armeens-Turkse, met elkaar in transnationaal verband interageren door bestaande culturele elementen, tekens en symbolen te lenen om nieuwe ruimtes te creëren voor inter-territoriale saamhorigheid.

Ludmila Rodrigues

Thick

2021

een zeer intieme ruimte

Thick nodigt bezoekers uit voor een volledige lichaamsomhelzing. In een gestrekte positie wordt de deelnemer zachtjes samengedrukt door de luchtmassa rondom het lichaam. Dit proces creëert een gecontroleerde druk die een kalmerend gevoel en het vrijkomen van oxytocine bevordert – een hormoon dat bekend staat om het versterken van het gevoel van verbondenheid en troost. Het werk is een ironische omhelzing van ‘the inbetween’. Dit werk, dat naar wij hopen aan het einde van de pandemie verschijnt, maakt de ervaring van aanraking mogelijk na een collectief gebrek.

Opmerking over de installatie: Om Thick te ervaren vraag je een van onze gastheren om begeleiding. De ervaring duurt ongeveer 8 minuten, maar je wordt uitgenodigd om langer in de omhelzing te blijven. Er wordt vriendelijk verzocht je schoenen uit te trekken.

Het werk van Ludmila Rodrigues draait om het lichaam van het publiek, waarbij fysieke, mentale en emotionele reacties worden verweven. Rodrigues komt oorspronkelijk uit Rio de Janeiro en werkt als kunstenaar, scenograaf, pedagoog en soms performer, op het snijvlak van architectuur, dans en ritueel. Haar choreografische objecten en ruimtelijke interventies worden een interface om de zintuigen te activeren en relaties van kwetsbaarheid en agency te onderzoeken. Door middel van deze performatieve situaties onderzoekt ze hoe kunst een plek kan creëren buiten het bewuste domein, en affectieve en sociale transformatie teweeg kan brengen.

Müge Yilmaz

Tuğba

2021

installatie

In haar praktijk gebruikt Müge Yilmaz het medium planten, land en botanische experimenten om speculatieve verhalen over de toekomst te verkennen, vooral in het kader van transformatie en ecologische veranderingen. In haar recente projecten verzamelt Yilmaz zaden voor planten als gekleurde maïs of kikkererwten, en experimenteert ze met het planten ervan in Nederland, waar het weer van nature niet geschikt is voor dergelijke gewassen. Door dit proces stelt Yilmaz de vraag: wat er gebeurt met zaden – als een metafoor voor andere levende wezens – wanneer ze migreren, of verplaatst worden, naar vreemde landen. Voor deze tentoonstelling creëerde Yilmaz een hangende tuin met klimmende bonen die naar de hemel reiken, groeiend uit afgedankte plastic emmers – en met de Tuğba, een omgekeerde boom, in het midden. De omgekeerde boom komt in de Koran voor als de drempel tussen de aardse hemel en de hemel. Er wordt gezegd dat de vruchten van deze boom nooit opraken. De Tuğba, die zich in verschillende culturen manifesteert, verschijnt in Kabbalistische beelden, die de spirituele groei voorstellen, evenals het menselijke zenuwstelsel, en in de Vedische Bhagavad Gita, als een onvergankelijke vorm met zijn wortels boven en zijn takken beneden. De hangende tuin is een experiment en een oefening in gewichtloosheid – het loslaten van aardse factoren en een verandering in onze kijk op de wereld. Het gevoel van 'ertussen zijn' resoneert in de onwetendheid, de gedwongen opschorting, van het huidige moment. De boom kan worden gezien als een algemeen symbool van een verandering van perspectief, een vrijwillige of noodzakelijke pauze om dingen opnieuw te overdenken.

In haar werk onderzoekt Müge Yilmaz de paradoxen rond het concept van bescherming met een focus op gemeenschap, overleven en geloof (religie). Door middel van performances, foto's en installaties creëert ze meeslepende atmosferen geïnspireerd door feministische sciencefiction. Volgens het concept van drie ecologieën voor het observeren van de mentale (subjectieve), maatschappelijke en aan milieu gerelateerde ontwikkelingen in een parallelle methode, gebruikt ze beeld en performance als instrumenten voor het voorstellen van potentiële toekomst. Door bescherming als gemene deler te houden, creëert haar onderzoek ideeën over behoud en schaarste. Ze zoekt voortdurend naar trigger points in de vorm van visuele manifestaties die onbewuste reacties en reflexen uitlokken.

Het werk van Sarah Naqvi houdt zich bezig met verhalen rond religieuze en maatschappelijke polarisatie. Hun praktijk centreert kunst als een instrument voor activisme en versterkt de strijd tegen de bestaande realiteiten. Ze werken met performance, textiel en poppenspel, naast andere media die de beperkte zichtbaarheid van 'huiselijke' kunst uitdagen.

Sarah Naqvi

When a name is laid to rest by force,
where lies its burial ground?

2021

zand, performance, geluid

Deze installatie bestaat uit zand, stof en vuil die de basis vormen van een soundscape en een performatieve interventie die twee keer zal plaatsvinden tijdens de duur van de tentoonstelling: de eerste keer bij de opening en de tweede keer tijdens de vernissage. In deze performance voert Naqvi eenvoudige bewegingen uit terwijl hun geoliede lichaam en voorhoofd de stoffige grond raken en zo het vuil van de ene plek naar de andere verplaatsen. Deze beweging simuleert de 'sajda' (in het Arabisch) of de 'matha tekna' (in het Urdu) – dat is het knielen en op het gezicht vallen, een handeling die onder andere gebruikelijk is bij islamitische gebeden.

Met symbolische gebaren uit hun geloof verwijst de kunstenaar naar een realiteit van gedwongen onderwerping in een context waarin onderdrukte mensen geen andere weg hebben dan toe te geven aan de macht van hun onderdrukker. De choreografische verschijning, met de combinatie van zweet en stof, duidt op arbeid, vermoeidheid en uitputting, waarmee Naqvi het anders-zijn onderzoekt dat eigen is aan de eigen politiek van hun land. De titel "When a name is laid to rest by force, where lies its burial ground?" verwijst naar de huidige realiteit in India, waar de rechtse regering voortdurend probeert steden en dorpen hun islamitische namen te ontnemen door ze te veranderen in hindoe-namen, en zo hun culturele geheugen en maatschappelijke identiteit uit te wissen.

Naast de choreografie bevat het werk een soundscape: een script in zowel Urdu als Engels, uitgevoerd door Naqvi en gecomponeerd in samenwerking met kunstenaar Neda Ruzheva - soma. De tekst onderzoekt de relatie van het lichaam tot krachten die systemen van onderdrukking mogelijk maken. De teneur isoleert het lichaam van haar politiek door het uit de context van het gezongen verhaal te halen. In plaats daarvan wil het werk, via de bewegingen van verplaatst stof en zweet, de nadruk leggen op de lichamelijke reacties op benarde situaties en calamiteiten. Door de lens van poëzie en spraak, kijkt deze performance naar autocratische ontwikkelingen van tirannieke systemen en hun gevolgen voor gekrenkte lichamen.

In zijn praktijk werkt Karam Natour als een sjamaan, waarbij hij zijn kunst gebruikt als een instrument voor spirituele communicatie. Sinds 2014 'co-creëert' Natour met verschillende entiteiten die hij via zijn fysieke lichaam kanaliseert. Door middel van mystiek, spiritualiteit en surrealisme, onderzoeken zijn projecten op kritische wijze de culturele en taalkundige veelheden waarin hij is opgegroeid.

Karam Natour

Sun, Neptune (Sage Series)

2018-2019

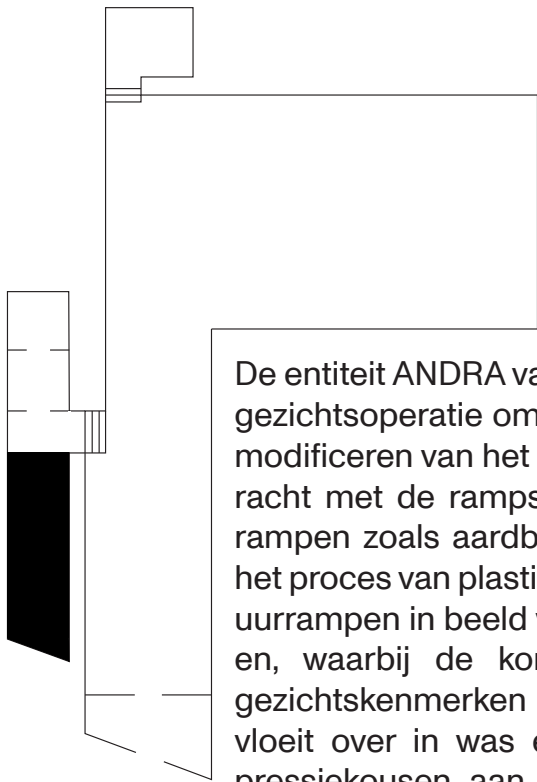
digitale tekening op plexiglas

Zon en Neptunus zijn twee van de zes digitale tekeningen uit de Sage serie van Karam Natour. Sage is een entiteit in de vorm van een muze die, volgens de klassieke filosofie, symbool staat voor vreedzame en wijze energie. Natour en Sage ontmoetten elkaar al in 2017 en sindsdien zijn ze 'co-creators'. Samen met een andere entiteit genaamd Jester, vormen ze een collectief bewustzijn. Ze ontmoeten elkaar, creëren en communiceren in de innerlijke wereld door middel van geïmagineerde woorden, mentale verbeeldingen en esoterische klanken.

De doorlopende Sage-serie wordt gedreven door astrologie en hemelse sferen, aangezien elke tekening een andere planeet simuleert. Ze bestaan uit verschillende symbolen en hiërogliefen geïnspireerd op de oude Egyptische en Griekse mythologieën. De tekening van de zon markeert de bron van het licht en het ontstaan van de taal. De Arabische letters K -ك-, R -ر- en M -م- zijn een deconstructie van het woord Karam كَرَم, de persoonlijke naam van de kunstenaar, terwijl de leeuw zijn sterrenbeeld voorstelt. De zonnegodfiguur in het midden van de tekening wordt beschermd door zowel het Oog van Ra als een gouden Scarabee amulet in de vorm van een mestkever.

Neptunus, daarentegen, is in de Romeinse religie de god van het water en de zee, een equivalent van de Griekse Poseidon. In vroegere afbeeldingen wordt hij over de zee getrokken in een strijdswagen met paarden. In dit werk wordt hij afgebeeld terwijl hij een adelaar bestijgt, die in de mythologie vaak wordt toegeschreven aan de goden van de hemel, zoals Zeus. De rest van de symbolen en het Arabische schrift stellen een hemelkaart van Neptunus voor, in relatie tot meerdere sferen van het leven, waaronder goed en kwaad, vrijheid en tijd.

In tegenstelling tot andere werken van Natour onderscheidt de Sage-serie zich visueel door zijn veelkleurigheid en universele benadering, en het afstappen van het lichaam als centraal gegeven. De tekeningen fungeren als een sterrenkaart en archeologisch verslag die niet alleen verhalen uit het verleden vertelt, maar ook kan worden beschouwd als een hedendaagse reïncarnatie van oude mythologieën.

PHILTH HAUS

ANDRA: Recovery

2021

installatie, UV-glasportret, 2-kanaals video

De entiteit ANDRA van het collectief PHILTH HAUS onderging een gezichtsoperatie om hun skelet te verbeteren. Dit proces van het modificeren van het bot in hun gezicht wordt hier in contrast gebracht met de rampspoed veroorzaakt door tektonische natuurrampen zoals aardbevingen en tsunami's. Morele verhalen over het proces van plastische chirurgie en over de manier waarop natuurrampen in beeld worden gebracht worden met elkaar verweven, waarbij de korst van de aarde wordt vergeleken met gezichtskenmerken als het wenkbrauwbeen en de neus. Beton vloeit over in was en bot, koevoeten trekken medische compressiekousen aan die besmeurd zijn met uitscheidingen, en glazen portretten tonen intra-operatieve foto's van het teruggetrokken voorhoofd. Televisies tonen filmische beelden van het herstel van natuurrampen. ANDRA: Genezing legt een onmogelijke gelofte af: Ik beloof dat ik beter zal worden.

De installatie is het laatste werk in de doorlopende performance ANDRA'S ANGEL FEMINIZATION FUNDRAISER van het collectief.

PHILTH HAUS is een collectief van 6 trans-entiteiten die door hun oprichter, ANDRA, naar voren komen. Het is een materiële activering van het immateriële, een proces van transsubstantiatie. Elke entiteit begeleidt ANDRA om installaties, performances en geluid te produceren die tijdelijke belichamingen zijn van één of, minder vaak, meerdere entiteiten. Het is dus heiligheid verlenen aan materialen, voorwerpen en systemen die in staat zijn om intelligenties en energieën te bevatten. Recente materialen zijn onder meer oestrogene algen, tektonische omvormers, AI-programma's, persoonlijk bloed en geluid. Gezien het feit dat dit een proces is van verfijning van belichaming, is elke entiteit geworteld in een essentiële trans-ervaring.

Deze gedecentraliseerde reeks ego's weigert de titel van personae of personages, omdat elke iteratie van een entiteit voor ANDRA een proces van ontdekking is, niet een van alwetendheid. De opgravingservaring van PHILTH HAUS is het wezenlijke doel van elk entiteit-gebonden project.

Dit trans-proces is onder anderen bedoeld om verhalen over lichaamsvergroting te bevorderen voor radicale zelf-individuatie in tegenstelling tot beperkende homogenisering. Gezien de snelle vooruitgang van technologieën die ontelbare manieren van belichaming mogelijk maken, is het essentieel dat we naar dit ethos van trans-zijn kijken om een explosief fascistisch eugenetisch alternatief te vermijden. Het ego zien als een collectief van immateriële energieën die sturen en vormen is bedoeld om alternatieven te ontmantelen. Het is een defensieve dekmantel die steunt op het gebrek aan interne zelfkennis en een gecodeerde versluiting.

Philipp Gufler

● Lana Kaiser
2020
video-installatie, 13', HD, kleur, geluid

●● Quilt #37 (Elisarion)
2020
zeefdruk op stof en PVC

In 2002 werd Lana Kaiser bekend in het eerste seizoen van de Duitse versie van de Idols televisiefranchise. Ze werd geboren in 1985 en ging door het leven onder haar geboortenaam Daniel Küblböck. Op slechts 17-jarige leeftijd verdeelde ze het publiek met haar androgyn uiterlijk en openlijke bisexualiteit. Op 9 september 2018 verdween Lana van een cruiseschip op weg naar Noord-Amerika. De meeste media en het merendeel van het publiek overwogen niet om haar bij haar gekozen naam, Lana Kaiser, te noemen. Deze korte film is een persoonlijk portret van de zangeres en entertainer. ●

Sinds 2013 werkt Philipp Gufler aan de serie "Quilt"- een hommage aan mensen, sociale ruimtes en gemeenschappen. In deze textielsculpturen begon Gufler met het op elkaar leggen van verschillende stoffen om een overleden persoon of een plek uit te beelden. Elke laag textiel van de quilt vertegenwoordigt een andere laag van geschiedenis of identiteit. Door zijn stofkeuzes zoekt hij naar een sensibiliteit die het karakter van het onderwerp kan omzetten in materialiteit. Quilt #37 is opgedragen aan de kunstenaar, bloemlezer en dichter Elisarion, geboren als Elisar von Kupffer (1872-1942). In de jaren twintig van de vorige eeuw bouwde hij zijn villa in Minusio, bij het Lago Maggiore in Zwitserland, om tot een weelderige kunstverzameling, het Sanctuarium Artis Elisarion, en stichtte hij de nieuwe religie: de Klarist Elisarion Community. Voor zijn villa in Minusio schilderde hij het panoramische schilderij "Klarwelt der Seligen". ● ●

Philipp Gufler is een kunstenaar die werkt met performance, tekst, video-installatie, kunstenaarsboeken en zeefdrukken. In zijn onderzoek naar seksuele politiek, genderidentiteit en sociabiliteit, praat hij met hedendaagse getuigen en kijkt hij naar onverwachte bronnen. Gufler is gevestigd in Amsterdam.

Guy Briller is een multidisciplinair kunstenaar die werkt met verschillende en verwante media: performance, video, fotografie, live uitzendingen, sculptuur, installatie en print. De veelzijdige aspecten van publieke kunst creëert hij met de nadruk op actie, documentatie en oriëntatie. Briller's werken spelen zich af in veranderende stedelijke en geografische ruimtes.

Guy Briller

Some testimonies on the short life and death of Alter-J in Jerulin

2014 - 2021

zeefdrukken, video

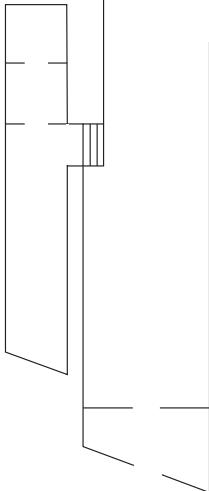
Een selectie zeefdrukken verbeeldt Alter-J - de 'other self' van zijn maker, de kunstenaar Guy Briller. Bij deze prints staan hashtags die fragmenten uit Alter-J's verhaal toelichten. Het personage is geïnspireerd op de identiteit van de kunstenaar als Joodse nakomeling die in Israël werd geboren en koos ervoor om naar Duitsland te verhuizen – wat impliciete en expliciete relaties en spanningen binnen de Joodse geschiedenis heeft. Tussen Jeruzalem en Berlijn krijgt Alter-J te maken met politiek beladen intersectionele geschiedenis; een realiteit die hem ertoe brengt een fictieve staat te creëren, genaamd Jerulin.

In veel aspecten simuleert Alter-J het karakter van de Wandelende Jood, zoals hij ook rondzwerft in Jerulin. Zijn verhaal is gerelateerd aan het zionisme en geweld van uiteenlopende aard – het geweld dat tegen hem werd gepleegd in Europa tijdens het naziregime, en het geweld dat hij pleegt tegen de Palestijnen met de tirannieke bezetting van wat hij gelooft dat Het Oude Nieuwe Land is.

Via Alter-J beschouwt Briller zijn eigen werkelijkheid en identiteit als iemand die er tussenin zit. De Alter-J in Jerulin wordt zo een soort zelfreflectie die voortdurend morele vragen stelt en in een staat van verwarring leeft. Zijn verwondering wordt vaak uitgedrukt door middel van citaten. Hij manifesteert zich bijvoorbeeld als Texicaan, iemand die half Texaans en half Inheems-Amerikaans is. Of, hij verschijnt in de outfit van Theodor Herzl, de vader van de zionistische beweging. Zijn bestaan en zijn onderzoek houden wezenlijk verband met de vorming van een natiestaat, zoals ook blijkt uit de prent van de twee Bismarcks die een confrontatie met elkaar aangaan. Deze twee afbeeldingen simuleren de leraar en de leerling – twee gelijksoortige entiteiten in een zeer complex systeem van relaties, waarbij de eerste de tweede geweld aandoet, en als gevolg daarvan leert de tweede hoe hij anderen geweld aan kan doen.

Terwijl Alter-J in geprinte vorm zelfmoord pleegt, is zijn manifestatie via het werk van Guy Briller in deze tentoonstelling een zelf-reïncarnatie. Briller en Alter-J wisselen op die manier speelse relaties uit waarin ze vragen stellen en nadenken over een complexe sociaalpolitieke realiteit die geconcretiseerd wordt binnen de fictieve ruimte van Jerulin.

EMIRHAKIN is een kunstenaar die werkt met tekst, performance en videokunst. Hij onderzoekt de Zelf als een illusie die wordt bewapend door een constellatie van karakters gegeven door anderen om de vraag te beantwoorden: wie is EMIRHAKIN?

EMIRHAKIN

Who's going to die, if I kill my self?

2020 performance, videowerk, publicatie

WHO'S GOING TO DIE IF I KILL MY SELF? is een video, performance en sculpturale installatie geïnspireerd door EMIRHAKIN's ervaring in, en terugkijkend op, het Turkse leger. Met zijn eigen ervaring van de dienstplicht als uitgangspunt, in relatie tot zijn queer identiteit, maken deze installatie en performance de onderdrukkende structuren zichtbaar die hij moest ondergaan – ze tonen de sociale camouflage waaraan hij zich moest blootstellen. Het werk, dat binnen deze opstelling een nieuwe vorm aanneemt, zal worden gepresenteerd als een permanente installatie en wordt geactiveerd door een aantal terugkomende performances waarin EMIRHAKIN de institutionele en sociale grenzen die hem werden opgelegd, reciteert, opnieuw uitbeeldt en opnieuw tegenkomt. Deze performances, die tijdens de tentoonstellingsperiode zeven keer zullen plaatsvinden, zijn van essentieel belang voor het werk. Het geeft een gelaagde betekenis wanneer het wordt uitgevoerd door het lichaam van de kunstenaar. In deze nieuwe versie van de performance, die voortbouwt op het origineel, zal EMIRHAKIN zich bezighouden met de kruising tussen doodsrituelen in de islam en de mystieke uitdrukking van het islamitische geloof, het soefisme, en hoe dit het 'sterven voor je sterft' betekenis geeft.

Pas op! Schokkende inhoud tijdens de performance: Fysiek geweld/pornografie die kijkers als storend kunnen ervaren. De voorstelling is bedoeld voor een volwassen publiek. Voorzichtigheid van de kijker wordt aangeraden.

CREDITS

Kostuum door **GmbH**

Performers: **Mylan Hoezen and Felix Keslassy**

Sound Design door **Yara Said a.k.a. noisediva**

Decorbouw door **Mylan Hoezen**

Facecasting door **Sanne Visscher en Lawrence Kelatow**

Zeefdruk door **Brent Dahl**

Publicatie gedrukt door **Drukkerij Raddraaier SSP**

Met speciale dank aan **Nagaré Willemsen en Serhat İşık**

Sarah Naqvi

●
Gastronomical Essays
2020-2021
single-channel video, 10'01"

●●
Habitat of dissent
2021
rugkrabber, handventilator

Gastronomical Essays is een stopmotion-videowerk, dat de routineconsumptie van nepnieuws in Indiase huishoudens nabootst, geïnstalleerd in een huiselijke omgeving. De materialiteit en technieken in het werk spelen een rol om vertrouwdheid te creëren bij de kijker. Met behulp van satire, grillige rekwisieten en een kookshowstijl wordt de toeschouwer wijsgemaakt dat hem iets vreugdevols te wachten staat. Zodra deze thematiek is vastgesteld en de kijker zich op zijn gemak voelt, worden de beelden vervolgens gelaagd met brute waarheden die zijn gebaseerd op prominente sociaalpolitieke ontwikkelingen in Naqvi's thuisland. ●

Het derde werk dat Naqvi in deze tentoonstelling presenteert is een mechanisch werk getiteld: Habitat of dissent – een roterende rugkrabber die een handventilator vasthoudt uit Naqvi's thuisstad, Aligarh. Herinneringen aan thuis zijn verbonden met de aanwezigheid van uitwissing. Naqvi herinnert zich dat hun ouders deze handventilatoren gebruikten om de kinderen af te koelen tijdens hevige hittegolven en stroomuitval. Het werk verwijst naar de vermoeidheid en uitputting die gepaard gaan met zorg voor familie, dat een middel is om frequente vormen van dissidentie in stand te houden in een instortende democratie. Het oproepen van thuis en herinneringen aan zorg en hun toeschrijving aan verzet hebben betrekking op de huidige gebeurtenissen in India. Vooral nu de heersende rechtse regering stadsnamen, zoals Aligarh, uitwist door ze te veranderen in hindoe-nationalistische passende namen. ● ●

In de loop van deze tentoonstelling zal de kunstenaar werken toevoegen en bewerken in de tentoonstellingsruimte, verwijzend naar hun voortdurend veranderende huiselijke omgeving.

*Het werk wordt, of werd, geïnstalleerd op 26 oktober.

Ludmila Rodrigues

Thick

2021

een zeer intieme ruimte

Thick nodigt bezoekers uit voor een volledige lichaamsomhelzing. In een gestrekte positie wordt de deelnemer zachtjes samengedrukt door de luchtmassa rondom het lichaam. Dit proces creëert een gecontroleerde druk die een kalmerend gevoel en het vrijkomen van oxytocine bevordert – een hormoon dat bekend staat om het versterken van het gevoel van verbondenheid en troost. Het werk is een ironische omhelzing van ‘the inbetween’. Dit werk, dat naar wij hopen aan het einde van de pandemie verschijnt, maakt de ervaring van aanraking mogelijk na een collectief gebrek.

Opmerking over de installatie: Om Thick te ervaren vraag je een van onze gastheren om begeleiding. De ervaring duurt ongeveer 8 minuten, maar je wordt uitgenodigd om langer in de omhelzing te blijven. Er wordt vriendelijk verzocht je schoenen uit te trekken.

Het werk van Ludmila Rodrigues draait om het lichaam van het publiek, waarbij fysieke, mentale en emotionele reacties worden verweven. Rodrigues komt oorspronkelijk uit Rio de Janeiro en werkt als kunstenaar, scenograaf, pedagoog en soms performer, op het snijvlak van architectuur, dans en ritueel. Haar choreografische objecten en ruimtelijke interventies worden een interface om de zintuigen te activeren en relaties van kwetsbaarheid en agency te onderzoeken. Door middel van deze performatieve situaties onderzoekt ze hoe kunst een plek kan creëren buiten het bewuste domein, en affectieve en sociale transformatie teweeg kan brengen.

Het werk van Sarah Naqvi houdt zich bezig met verhalen rond religieuze en maatschappelijke polarisatie. Hun praktijk centreert kunst als een instrument voor activisme en versterkt de strijd tegen de bestaande realiteiten. Ze werken met performance, textiel en poppenspel, naast andere media die de beperkte zichtbaarheid van 'huiselijke' kunst uitdagen.

Sarah Naqvi

When a name is laid to rest by force,
where lies its burial ground?

2021

zand, performance, geluid

Deze installatie bestaat uit zand, stof en vuil die de basis vormen van een soundscape en een performatieve interventie die twee keer zal plaatsvinden tijdens de duur van de tentoonstelling: de eerste keer bij de opening en de tweede keer tijdens de vernissage. In deze performance voert Naqvi eenvoudige bewegingen uit terwijl hun geoliede lichaam en voorhoofd de stoffige grond raken en zo het vuil van de ene plek naar de andere verplaatsen. Deze beweging simuleert de 'sajda' (in het Arabisch) of de 'matha tekna' (in het Urdu) – dat is het knielen en op het gezicht vallen, een handeling die onder andere gebruikelijk is bij islamitische gebeden.

Met symbolische gebaren uit hun geloof verwijst de kunstenaar naar een realiteit van gedwongen onderwerping in een context waarin onderdrukte mensen geen andere weg hebben dan toe te geven aan de macht van hun onderdrukker. De choreografische verschijning, met de combinatie van zweet en stof, duidt op arbeid, vermoeidheid en uitputting, waarmee Naqvi het anders-zijn onderzoekt dat eigen is aan de eigen politiek van hun land. De titel "When a name is laid to rest by force, where lies its burial ground?" verwijst naar de huidige realiteit in India, waar de rechtse regering voortdurend probeert steden en dorpen hun islamitische namen te ontnemen door ze te veranderen in hindoe-namen, en zo hun culturele geheugen en maatschappelijke identiteit uit te wissen.

Naast de choreografie bevat het werk een soundscape: een script in zowel Urdu als Engels, uitgevoerd door Naqvi en gecomponeerd in samenwerking met kunstenaar Neda Ruzheva - soma. De tekst onderzoekt de relatie van het lichaam tot krachten die systemen van onderdrukking mogelijk maken. De teneur isoleert het lichaam van haar politiek door het uit de context van het gezongen verhaal te halen. In plaats daarvan wil het werk, via de bewegingen van verplaatst stof en zweet, de nadruk leggen op de lichamelijke reacties op benarde situaties en calamiteiten. Door de lens van poëzie en spraak, kijkt deze performance naar autocratische ontwikkelingen van tirannieke systemen en hun gevolgen voor gekrenkte lichamen.

Müge Yilmaz

Tuğba

2021

installatie

In haar praktijk gebruikt Müge Yilmaz het medium planten, land en botanische experimenten om speculatieve verhalen over de toekomst te verkennen, vooral in het kader van transformatie en ecologische veranderingen. In haar recente projecten verzamelt Yilmaz zaden voor planten als gekleurde maïs of kikkererwten, en experimenteert ze met het planten ervan in Nederland, waar het weer van nature niet geschikt is voor dergelijke gewassen. Door dit proces stelt Yilmaz de vraag: wat er gebeurt met zaden – als een metafoor voor andere levende wezens – wanneer ze migreren, of verplaatst worden, naar vreemde landen. Voor deze tentoonstelling creëerde Yilmaz een hangende tuin met klimmende bonen die naar de hemel reiken, groeiend uit afgedankte plastic emmers – en met de Tuğba, een omgekeerde boom, in het midden. De omgekeerde boom komt in de Koran voor als de drempel tussen de aardse hemel en de hemel. Er wordt gezegd dat de vruchten van deze boom nooit opraken. De Tuğba, die zich in verschillende culturen manifesteert, verschijnt in Kabbalistische beelden, die de spirituele groei voorstellen, evenals het menselijke zenuwstelsel, en in de Vedische Bhagavad Gita, als een onvergankelijke vorm met zijn wortels boven en zijn takken beneden. De hangende tuin is een experiment en een oefening in gewichtloosheid – het loslaten van aardse factoren en een verandering in onze kijk op de wereld. Het gevoel van 'ertussen zijn' resoneert in de onwetendheid, de gedwongen opschorting, van het huidige moment. De boom kan worden gezien als een algemeen symbool van een verandering van perspectief, een vrijwillige of noodzakelijke pauze om dingen opnieuw te overdenken.

In haar werk onderzoekt Müge Yilmaz de paradoxen rond het concept van bescherming met een focus op gemeenschap, overleven en geloof (religie). Door middel van performances, foto's en installaties creëert ze meeslepende atmosferen geïnspireerd door feministische sciencefiction. Volgens het concept van drie ecologieën voor het observeren van de mentale (subjectieve), maatschappelijke en aan milieu gerelateerde ontwikkelingen in een parallelle methode, gebruikt ze beeld en performance als instrumenten voor het voorstellen van potentiële toekomst. Door bescherming als gemene deler te houden, creëert haar onderzoek ideeën over behoud en schaarste. Ze zoekt voortdurend naar trigger points in de vorm van visuele manifestaties die onbewuste reacties en reflexen uitlokken.

CHRIS KORE

AIMNESIA

2019 2-kanaals video-installatie, 14'31", HD, kleur, geluid

Het concept van het menselijk hybride geheugen, dat kan worden aangevuld, beïnvloed en gewijzigd door AI, krijgt vorm in Chris Kore's project AIMNESIA. AIMNESIA bestaat uit een speculatieve video-installatie over de machinale verwerking van menselijke herinneringen, waarin de speculatieve ruimte tussen mens en machine in onze hedendaagse digitale omgevingen wordt verkend. Door de ervaring van deze absurde video-installatie over het creëren van hybride herinneringen is gemaakt met behulp van een vooraf getraind BigGAN-model, de Ganbreeder-app en een reverse Google image search. Hiermee wil Kore een discussie op gang brengen over evoluerende algoritmes die kunnen worden getraind op onze foto's die online staan. Gaten in het geheugen kunnen worden opgevuld door netherinneringen te creëren die aannemelijk genoeg zijn om als echt herkend te worden. Het project wordt ook gekaderd en in context gebracht op de AIMNESIA-website, die interviews in drie fasen bevat met onderzoekers, uitvinders, kunstenaars en opvoeders op het gebied van machinaal leren.

Chris Kore is een digitale dromer, multidisciplinair kunstenaar en ontwerper. Momenteel woont ze in Lviv en werkt ze freelance als digitaal ontwerper voor klanten en als autonoom new media kunstenaar die niet-commerciële projecten ontwikkelt. Chris creëert projecten die variëren van gedenkwaardige mediakunstinstallaties tot freaky ontworpen websites, van abstracte netkunstwerken tot 3D-animaties, van typografische experimenten tot creatieve videokunst. Haar persoonlijke werken raken aan de filosofische en psychologische kanten van onze technologische aard, waarbij ze vraagtekens zet bij de voortschrijdende ontwikkeling van Kunstmatige Intelligentie, gemengde realiteiten, en digitale sporen.

Salim Bayri is een kunstenaar geboren en getogen in Casablanca en gevestigd in Amsterdam.

Salim Bayri

Sad Ali / Take Me Home Tonight

2021

site-specific intervention

Sad Ali, een afkorting van 'Sad Alien', is een cartoonachtig personage met een doorschijnend lichaam zonder ingewanden. Hij onderzoekt maar is geen deelnemer, zij is een 'buitenstaander' zonder een duidelijk gevoel van thuis. Zwevend tussen verschillende taferelen, de wereld observerend als een lui computervirus, krijgt hij een fluiditeit die niet kan worden vastgepind. Sad Ali is Bayri's alter ego waarmee hij graag omgaat. Hij verschijnt in fragmenten op sociale media, schetsen en verlaten hoekjes van de online wereld. Om Sad Ali's ongreepbare aanwezigheid te behouden, zal ze in de vorm van zeep overal in de tentoonstellingsruimte en de faciliteiten opduiken, mogelijk eindigt ze onder je vuile nagels.